

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **MARSHALY FINANCE s.r.o. v likvidaci**, IČO 26108348
sídlem Spálená 112/55, 110 00, Praha 1

v řízení zastoupena: **JUDr. Zdeňkem Drtinou, Ph.D.**, advokátem
sídlem nám. Přemysla Otakara II 30a, České Budějovice

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 01, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. MHMP 1435716/2016, sp. zn. S-MHMP 1076321/2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 8. 2016, č. j. MHMP 1435716/2016, sp. zn. S-MHMP 1076321/2016 se r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Zdeňka Drtiny, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2016, č. j. MHMP 1435716/2016, sp. zn. S-MHMP 1076321/2016, kterým částečně změnil výrok 1. tak, že za slova „*kterého se dopustil tím, že*“ doplnil slova „*v rozporu s § 17 odst. 3 živnostenského zákona*“ a ve zbývající části potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, Odboru živnostenského, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 8.000,- Kč za spáchání správního deliktu podle § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že od 30. 6. 2008 do 26. 4. 2016 živnostenskému úřadu neoznámila ukončení provozování živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ v provozovně na adrese Husova tř. 1845/11, 370 01, České Budějovice – České Budějovice 3.
2. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil, když dospěl k závěru, že žalobkyně spáchala výše uvedený správní delikt a za jeho spáchání uložil žalobkyni pokutu.
3. Žalobkyně je přesvědčena, že v souladu s ustanovením § 64 odst. 3 živnostenského zákona již zanikla její odpovědnost za správní delikt. Je toho názoru, že v tomto případě se nejedná o delikt trvající, jak tvrdí žalovaný. Naopak tvrdí, že v daném případě se jedná o jednorázové porušení povinnosti, které bylo naplněno v okamžiku, kdy uplynula lhůta, v rámci které měla žalobkyně povinnost oznámit živnostenskému úřadu ukončení provozování předmětné živnosti ve své provozovně. Při páchání tohoto správního deliktu dle názoru žalobkyně není udržován určitý protiprávní stav, což je pojmovým znakem trvajících trestných činů.
4. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě vyjádřil nesouhlas s úvahou žalobkyně. Tvrdí, že delikt spočívající v neoznámení ukončení provozování živnosti v provozovně je trvajícím správním deliktem, který je spáchán navozením protiprávního stavu a jeho následným udržováním. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku odstranění protiprávního stavu, ke kterému v tomto případě může dojít buď dodatečným oznámením ze strany podnikatele, nebo na základě zahájení správního řízení o tomto správním deliktu. Na podporu svého tvrzení uvedl rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2015, č.j. 29 A 35/2013 – 38, týkající se totožné věci, kde soud konstatoval, že delikt spáchaný podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2 živnostenského zákona je deliktem trvajícím, přičemž tento delikt trvá do dne, kdy subjekt oznámí ukončení činnosti v provozovně.
5. Soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem. Má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

6. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující podstatné skutečnosti.
7. Dne 3. 3. 2016 provedli pracovníci Obecního živnostenského úřadu České Budějovice úkony předcházející kontrole na adrese Husova tř. 1845/11, 370 01, České Budějovice, kde žalobkyně oznámila dne 31. července 2006 zahájení provozování živnosti s předmětem podnikání „Výroba obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti: Zprostředkování obchodu a služeb. Na místě bylo zjištěno, že objekt není označen údaji podle ustanovení § 17 odst. 7 a 8 živnostenského zákona a žalobkyně nebyla na uvedené adrese nalezena. Zástupce majitele objektu uvedl, že žalobkyně zde již po dlouhou dobu činnost neprovozuje. Tato zjištění byla postoupena Městské části Praha 1, Úřad městské části, odbor živnostenský, jakožto místně příslušnému správnímu orgánu.
8. Ten dne 18. 3. 2016 vyzval žalobkyni, aby se dostavila dne 20. 4. 2016 k jednání, jehož předmětem je porušení ustanovení § 17 odst. 3 živnostenského zákona, ustanovení § 31 odst. 16 živnostenského zákona a dále projednání správního deliktu dle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. živnostenského zákona a uložení pokuty dle ustanovení § 62 odst. 4 písm. b) zákona.
9. Dne 27. 4. 2016 proběhlo ústní jednání, ke kterému se dostavil zástupce žalobkyně. Uvedl, že činnost v provozovně byla ukončena ke dni 1. 7. 2008, přičemž ukončení provozování živnosti v provozovně bylo nahlášeno v rámci transformace. Zástupce žalobkyně uvedl, že uplynutím 3 leté lhůty zanikla právní odpovědnost za správní delikt. Poukázal při tom na formulaci ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2., které stanoví, že je sankcionováno neoznámení zahájení nebo ukončení provozování živnosti v provozovně „předem“. Z toho zástupce žalobkyně usuzuje, že ke spáchání správního deliktu mohlo dojít nejpozději k 30. 6. 2008 a od tohoto okamžiku začala plynout 3 letá lhůta.
10. Dne 5. 5. 2016 zahájil správní orgán se žalobkyní řízení ve věci uložení pokuty podle ustanovení § 62 odst. 4 písm. b) živnostenského zákona za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. živnostenského zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 17 odst. 3 živnostenského zákona živnostenskému úřadu předem neoznámila ukončení provozování živnosti na výše uvedené adrese.
11. Dne 9. 5. 2016 vyrozuměl správní orgán žalobkyni o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tohoto práva žalobkyně nevyužila.
12. Dne 27. 5. 2016 vydal správní orgán rozhodnutí, jímž uložil žalobkyni pokutu ve výši 8 000,- Kč za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. živnostenského zákona, jehož se žalobkyně dopustila tím, že od 30. 6. 2008 do 26. 4. 2016 neoznámila živnostenskému úřadu ukončení provozování živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ v provozovně na adrese Husova tř. 1845/11, 370 01, České Budějovice.
13. Proti tomu podala žalobkyně dne 3. 6. 2016 odvolání. Námitky v něm uplatněné jsou shodné s námitkami uplatněnými v této žalobě.
14. O podaném odvolání rozhodl žalovaný dne 22. 8. 2016 tak, že částečně změnil výrok 1., když za slova „*kterého se dopustil tím, že*“ doplnil slova „*v rozporu s § 17 odst. 3 živnostenského zákona*“ a ve zbývajících částech rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Výchozím ustanovením pro posouzení první žalobní námítky je ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. Živnostenského zákona v tehdy platném znění, které stanoví, že „*Právnícká osoba jako podnikatel nebo fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 3 neoznámí předem zahájení nebo ukončení provozování živnosti v provozovně.*“ Ustanovení § 17 odst. 3 pak mimo jiné stanoví, že podnikatel je povinen zahájení a ukončení provozování živnosti v provozovně oznámit předem živnostenskému úřadu.
17. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že nemůže být odpovědna za předmětný správní delikt, neboť se jedná o jednorázové porušení povinnosti, které bylo naplněno v okamžiku, kdy uplynula lhůta, v rámci které měla žalobkyně povinnost oznámit živnostenskému úřadu ukončení provozování živnosti ve své provozovně. Tímto okamžikem byl dle názoru žalobkyně den 30. 6. 2008. Žalobkyně pak s odkazem na ustanovení § 64 odst. 3 živnostenského zákona v tehdy platném znění, podle kterého „*Odpovědnost právnícké osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán*“ uvedla, že její odpovědnost za spáchaný správní delikt již zanikla.
18. Předně se městský soud zabýval posouzením otázky, zda se v případě žalobkyní spáchaného správního deliktu jedná o jednorázové porušení povinnosti či o správní delikt trvající. Určení, zda se jedná o správní delikt trvající či jednorázový je zásadní právní otázkou pro posouzení odpovědnosti žalobce.
19. Je nutné rozlišovat mezi trvajícím správním deliktem a deliktem, jehož znakem je jednání spočívající pouze ve vyvolání protiprávního stavu, ačkoliv i s tímto správním deliktem poté může být spojeno následné trvání protiprávního stavu. Rozdíl mezi nimi však spočívá v tom, že u trvajícího správního deliktu je podmínkou vzniku odpovědnosti udržování protiprávního stavu, kdežto u jednorázových správních deliktů je delikt dokonán již v okamžiku porušení povinnosti stanovené zákonem. Trvající správní delikt charakterizoval Nejvyšší správní soud například v rozhodnutí ze dne 22. 2. 2005, č.j. 5 A 164/2002-44 tak, že „*Trvajícím jiným správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popřípadě jímž udržuje protiprávní stav, aniž by jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav, závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu.*“
20. Nesplnění oznamovací povinnosti však patří mezi správní delikty, které nelze bez dalšího zařadit mezi správní delikty trvající, protože jeho základním znakem není udržování protiprávního stavu. Je sice pravdou, že porušení oznamovací povinnosti může v konkrétním případě vést k dlouhotrvajícímu následku, avšak jeho skutková podstata je naplněna již v okamžiku neoznámení dané skutečnosti v konkrétní lhůtě, nikoliv až následným udržováním tohoto stavu.
21. Významnou roli pro posouzení, zda se jedná o jednorázový nebo trvající správní delikt je též jazykový výklad dané skutkové podstaty, přičemž pro rozlišení mezi dvěma uvedenými typy správních deliktů slouží jako rozlišovací hledisko užití dokonavého či nedokonavého

vidu popisujícího předmětné deliktní jednání. Dokonavý vid je charakteristický spíše pro děj, který je ukončen či ukončen bude. Jinak řečeno, je časově ohraničený. Naproti tomu vid nedokonavý je typický pro děj, z něhož není patrné, zda byl či nebyl ukončen. Dikce předmětného ustanovení, v němž zákonodárce použil sloveso „oznámit“, tedy sloveso vidu dokonavého, rovněž podporuje závěr soudu o tom, že předmětný správní delikt je deliktem jednorázovým.

22. Správní orgán provedl dne 3. 3. 2016 místní šetření na adrese Husova tř. 1845/11, 370 01, České Budějovice – České Budějovice 3, na jehož základě dospěl k závěru, že žalobkyně na předmětné adrese již nepodniká a tuto skutečnost v rozporu s ustanovením § 17 odst. 3 živnostenského zákona neoznámila živnostenskému úřadu. V důsledku toho bylo zahájeno se žalobkyní správní řízení, v jehož průběhu zástupce žalobkyně dne 26. 4. 2016 oznámil ukončení provozování živnosti žalobkyně na předmětné adrese zpětně ke dni 1. 7. 2008. Správní orgán tak zcela správně dospěl k závěru, že se žalobkyně skutečně dopustila správního deliktu podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. živnostenského zákona, když předem neoznámila ukončení provozování živnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ v předmětné provozovně. Nesprávně však posléze posoudil charakter správního deliktu jako správního deliktu trvajících a tudíž nesprávně určil počátek a tudíž i uplynutí promlčecí lhůty spáchaného správního deliktu. V důsledku toho pak uložil žalobkyni pokutu za správní delikt, který byl s ohledem na ustanovení § 64 odst. 3 živnostenského zákona již promlčen.
23. S ohledem na výše uvedené se soud ztotožňuje s názorem žalobkyně, že ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) bod 2. živnostenského zákona je vyjádřením skutkové podstaty jednorázového správního deliktu, který byla dokonán v okamžiku, kdy žalobkyně neoznámila ukončení provozování živnosti v provozovně. Je tedy zřejmé, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna okamžikem, kdy uplynula lhůta, v níž měla žalobkyně povinnost oznámit živnostenskému úřadu ukončení provozování živnosti v provozovně, tedy ke dni 30. 6. 2008. Od tohoto okamžiku začala plynout objektivní 3 letá lhůta, která uplynula dne 30. 6. 2011. Z toho vyplývá, že správní řízení o uložení pokuty za spáchaný správní delikt bylo zahájeno až poté, co uplynula objektivní 3 letá lhůta ode dne, kdy byl správní delikt spáchán a odpovědnost žalobkyně za správní delikt již zanikla.
24. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s.).
25. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a proto jí náleží náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (příprava a převzetí věci, žaloba) a dva režijní paušály po 300,- Kč. K tomu je nutné připočítat daň z přidané hodnoty ve výši 21% z této částky, neboť zástupce žalobkyně osvědčil před soudem, že je plátcem této daně, která v dané věci činí 1.428,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Soud tedy přiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. března 2018

JUDr. Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu